

Ó knihovna má své přítmi
Kde ticho nikdo neruší
Jen motýl do snů teď vlít mi
S ním vůně moruší
Vůbec nikdo netuší
To že mívám kámen na duši
Za regály knih se stále skrývám
Před tím hrozným soucitem
Tváře skrývám s divným pocitem
Že spáchal jsem hřích
A znamení mám na lících
Tak jako Kain bloudím
Odpuštění loudím všech hříchů svých

Ó v knihovně kráska stává
A nosí knížky v náručí
Co říct slov se spíš nedostává
Když kráska poručí
Něžné růže vypučí
V Antarktidě její krása zaručí
Že roztaje sníh a jaro přijde
Ptáci slétnou s jabloní
Slunce vyjde jí se pokloní
Kvítka ve větvích
I rákosí v potocích
Tak proč je dál smutná
Proč neochutná léčivý smích